

COMENTARIS I NOTES

INVESTIDURES PRESIDENCIALS I FORMACIÓ DE GOVERN DESPRÉS DE LES ELECCIONS AUTONÒMIQUES DE 1991*

Miguel Revenga Sánchez
Professor titular de Dret constitucional
de la Facultat de Dret (Jerez)
de la Universitat de Cadis

Investidures presidencials i formació de govern després de les eleccions autonòmiques de 1991

Introducció. La convocatòria electoral

Tal com hem estat fent en vegades anteriors,¹ el present treball recopila els resultats electorals, les dades de les votacions d'investidura, la composició de les Meses dels Parlaments autonòmics i la dels governs formats després de les eleccions autonòmiques del 26 de maig.

La sincronització de la data dels comicis, que, com recordarem, fou un dels objectius marcats el 1981 per la Comissió d'Experts per a les comunitats anomenades «de via lenta», necessità aquesta vegada una complexa operació de reforma legal i estatutària. La diferent configuració de terminis d'acabament del mandat parlamentari i de convocatòria d'eleccions, juntament amb la impossibilitat de recórrer a la dissolució anticipada, s'alçava com una barrera infranquejable per a la consecució d'aquell objectiu. A més, l'aplicació dels esmentats terminis estava abocada a originar retards successius de cada convocatòria respecte de l'anterior, de manera que les eleccions autonòmiques de 1991 haurien coincidit, si no s'hagués instrumentat la reforma, amb el període estival.

A fi d'evitar aquest efecte, rebutjat per la totalitat de les forces polítiques, les Corts Generals van aprovar en cadena una sèrie de lleis orgàniques (LO 1 a 8/1991) que van modificar els estatuts d'autonomia de Múrcia, Madrid, Astúries, València, Extremadura, Castella-la Manxa i Cantàbria, i també la Llei Orgànica 5/1985, del règim electoral general, aquesta darrera en el context d'una reforma generalitzada d'un abast considerable.

Tractant-se, com es tractava, que en el futur les eleccions autonòmiques tinguessin lloc, a les comunitats de l'article 143, en data fixa periòdica i igual per a totes elles, les corresponents reformes dels estatuts han establert l'obligació del president de la Comunitat autònoma de convocar eleccions de manera que aquestes se celebrin,

* Comunicació presentada al VIII Congrés de l'Associació Espanyola de Ciència Política i Dret Constitucional, dedicat a «Majories i minories en el parlamentarisme contemporani» i celebrat a Valladolid, del 16 al 18 d'octubre de 1991.

1. Em refereixo als meus treballs «Eleccions i governs autonòmics: dades sobre els resultats electorals, investidures presidencials i consells de govern de les comunitats autònomes», a *Autonomies*, núm. 8/1987, pàg. 285-334, i «Nueve años de gobiernos autonómicos: un balance», a *Revista de Estudios Políticos*, núm. 64/1989, pàg. 321/336.

coincidint amb les municipals, el quart diumenge de maig de cada quatre anys. Per la seva part, la Llei Orgànica 8/1991, de reforma de la Llei electoral, afecta, entre molts d'altres, l'article que estableix els requisits generals per a la convocatòria d'eleccions. L'article 42 de la LOREG disposa així per al futur una data idèntica de celebració dels comicis en aquest tipus de comunitats autònomes, i marca terminis de convocatòria a aquells presidents que no tenen reconegut el dret de dissolució. Finalment, la disposició transitòria primera de l'esmentada Llei Orgànica 8/1991 solventà per a aquesta ocasió el problema de la disparitat de dates d'acabament del mandat parlamentari, fixà per al 26 de maig de 1991 la celebració de les eleccions i, amb una dubtosament ortodoxa tècnica de reserva d'exclusivitat, prohibí a les comunitats autònomes modificar o substituir allò que hi era establert.

Resultats electorals i formació de govern

Pel que fa a la convocatòria anterior de 1987, i de cara a la formació de governs, els resultats de 1991 van simplificar el mapa polític. L'espectacular irrupció parlamentària de partits o coalicions de caràcter regionalista provocà el 1987 que els governs majoritaris d'un sol partit —que el 1983 havien estat la norma— passessin a ser l'excepció. En sis de les tretze comunitats de l'article 143 es van formar llavors governs minoritaris. Això fou la causa de prolongats períodes d'inestabilitat, pal·liada per pactes de legislatura que, en alguna de les comunitats afectades, desembocaren en la ulterior integració en el govern dels partits que propiciaren, amb el seu suport o la seva abstenció en la investidura, la formació d'aquests governs.

Després de 1991, la desfeta electoral del CDS i el notable ascens d'IU ajusten el mapa polític autonòmic a un nou esquema tripartit IU-PSOE-PP. Un panorama que es completa amb la presència significativa (i en molts dels casos determinant) de forces regionalistes en set d'aquestes tretze comunitats autònomes.

La simplificació relativa del mapa polític a què ens referíem abans procedeix de diversos factors. En primer lloc, resulta destacable el fet que les majories absolutes d'un sol partit o coalició electoral (cas de la coalició PP/UM a les Balears) tornen a ser la norma. Sis de les tretze comunitats autònomes es troben després de 1991 en aquest supòsit, i doblen el nombre de majories absolutes assolit el 1987; aquest nombre s'acosta als vuit casos que es registraren el 1983.

A aquesta llista de sis comunitats autònomes amb governs homogenis majoritaris (Balears, Castella-la Manxa, Castella i Lleó, Extremadura, Múrcia i València) es podrien afegir els casos d'Astúries i Aragó, comunitats, totes dues, on la fórmula governamental tampoc no oferí dificultats especials. En el cas d'Astúries, el percentatge d'escons del PSOE, superior al quaranta-cinc per cent, i la inviabilitat de coalicions alternatives, asseguraven la investidura del candidat socialista en segona votació, encara que no obtingués, com efectivament va passar, el suport d'IU. A Aragó, igual que a Cantàbria i a Madrid, la llista més votada (PSOE a Aragó i a Cantàbria, i PP a Madrid) resultà relegada com a conseqüència de pactes post-electorals. Això no obstant, a la comunitat autònoma d'Aragó, el pacte PAR/PP es presenta en línia de continuïtat en relació amb el que es produí el març de 1989, en integrar-se el PP al consell de govern presidit pel PAR.

Un segon factor digne de tenir-se en compte és la fragmentació parlamentària resultant d'aquestes darreres eleccions. Des d'aquest punt de vista, i considerant el

conjunt dels parlaments autonòmics, el nombre de forces polítiques amb representació parlamentària resulta idèntic al registrat el 1983 i notablement inferior al de 1987. Nou d'aquestes tretze assemblees legislatives han experimentat una reducció en el nombre de forces que hi són presents. Dins d'aquesta dinàmica, hem de ressenyar les aliances pre-electoral del PP per tal de presentar candidatures conjuntes amb dos importants partits regionalistes: Unió Mallorquina (UM) i Unió del Poble Navarrès (UPN). En tots dos casos, l'esmentada estratègia s'ha revelat summament fructífera; especialment en el cas de Navarra, on, com ja havia passat el 1983 i el 1987, només la fórmula de desbloqueig prevista a la Llei de govern a favor del candidat del partit amb més escons ha permès, al presentat pel PP/UPN, d'accedir a la presidència de la Comunitat Foral. Incidentalment podem assenyalar a aquest propòsit que el terme «partit», que figurava a l'article 20.8 de l'esmentada Llei de govern, fou objecte d'una reforma legislativa *ad hoc* (Llei Foral 9/1991, de 16 de març), feta amb l'objecte exclusiu d'incloure entre els possibles beneficiaris de la fórmula de desbloqueig les federacions de partits, agrupacions o coalicions electorals.

Els quadres 1 i 2 permeten d'establir un balanç comparatiu de la força parlamentària dels principals partits en el conjunt de les comunitats autònomes de l'article 143 durant el període 1983-1991 (quadre 1), i també la naturalesa dels governs autonòmics formats durant el mateix període (quadre 2). Per a la confecció d'aquest darrer quadre s'utilitzen les categories convencionals, i es denomina govern *majoritari* el que compta en el Parlament amb un percentatge de suport superior al cinquanta per cent dels escons; *quasi-majoritari* el que controla entre el quaranta-cinc i el cinquanta per cent dels escons, i *minoritari* el que es troba per sota del quaranta-cinc per cent. El quadre 3 detalla, finalment, les ocasions en què, al llarg de les tres legislatures, la llista més votada resultà vulnerable a coalicions o pactes de legislatura alternatius.

Quadre 1

Repartiment d'escons en els parlaments de les comunitats de l'article 143 (1983-1991)

Partits	esc. 1983	%	esc. 1987	%	esc. 1991	%
PSOE	388	50,78	329	42,23	357	45,53
PP*	273	35,73	231	29,65	286	36,47
CDS	9	1,17	102	13,09	17	2,16
IU**	30	3,92	24	3,08	40	5,10
Altres***	64(16)	8,37	93(21)	11,93	84(16)	10,71
Total escons	764		779		784	

* CP el 1983; AP el 1987.

** PC el 1983.

*** Entre parèntesis figura, a continuació del nombre d'escons, el nombre de partits, coalicions electorals o forces polítiques que tingueren accés al Parlament.

*Quadre 2***Tipus de govern a les comunitats de l'article 143 (1983-1991)**

<i>Tipus de govern</i>	1983	1987	1991
Homogeni majoritari	8 (7 PSOE; 1 CP)	3 (PSOE)	6 (4 PSOE; 1 PP; 1 PP/UM)
Homogeni quasi-maj.	3 (PSOE)	2 (1 PSOE; 1 AP)	1 (PSOE)
Homogeni minoritari	2 (1 PSOE; 1 CP)	6 (3 PSOE; 2 AP; 1 PAR)	2 (1 PSOE; 1 UPN/PP)
Coalició majoritària	—	1 (CDS/AIC AP)*	4 (PAR/PP; PSOE/AIC; UPCA/PP; PSOE/PR)
Coalició quasi-maj.	—	1 (AP/UM)	—

* El nombre de coalicions majoritàries es veié incrementat, al llarg de la legislatura 1987-1991, per la transformació dels governs minoritaris del PAR a Aragó, i del PP a Castella i Lleó, en coalicions majoritàries PAR/PP i PP/CDS, respectivament.

*Quadre 3***Nombre de vegades en què s'ha vist relegada la llista més votada a les comunitats de l'article 143 (1983-1991)***

1983	1987	1991
—	Aragó PSOE (PAR/AP)	Aragó PSOE (PAR/PP)
—	Canàries PSOE (CDS/AIC/AP)	Cantàbria PSOE (UPC/PP)
—	La Rioja PSOE (AP/PR)	Madrid PP (PSOE/IU)

* A continuació de la llista més votada figura entre parèntesis la coalició o pacte de legislatura alternatiu.

Formació de coalicions i funció institucional del president del Parlament

Com podem observar en el quadre 2, el nombre de governs de coalició formats després de 1991 ultrapassa amb escreix el registrat en qualsevol de les ocasions anteriors. Això no obstant, els pronòstics que vaticinaven una posta generalitzada de les democràcies de tipus majoritari en el nivell autonòmic no s'han vist confirmats.

Les quatre coalicions formades després de 1991, la ja citada del PAR/PP a Aragó, la del PSOE/AIC a Canàries, la del PSOE/PR a la Rioja i la d'UPC/PP a Cantàbria, són totes elles coalicions mínimes guanyadores, és a dir, coalicions en les quals s'integra el nombre de partits estrictament necessari i suficient per controlar la majoria absoluta dels escons. Tant a Canàries com a la Rioja, les forces regionalistes, Agrupación Independiente de Canarias (AIC) i Partido Riojano (PR), respectivament, han actuat com a genuïnes forces-frontissa i han decidit el signe polític de la presidència de la comunitat autònoma mitjançant un gir d'aliances respecte de la legislatura anterior. A Canàries, AIC, que en la legislatura anterior (1987-1991) havia format

part del govern presidit pel CDS, mostrà unes tendències de coalició una mica erràtiques. El preacord originari de les forces d'esquerra PSOE-ICAN-AM, que agrupava el cinquanta per cent dels escons enfront de l'altre cinquanta per cent del CDS-AIC-AHI, quedà arraconat, a les vigílies mateixes de la constitució de la Cambra, a favor del pacte PSOE/AIC. A la Rioja, la sessió constitutiva de la Diputació General va servir per deixar clara la ruptura de l'acord PR/PP, pacte que, després de 1987, havia permès que aquest darrer partit (llavors AP) accedís a la presidència amb la tolerància addicional del CDS. En el nou govern format pel PSOE, el PR, amb només dos escons, ocupa la vice-presidència i dues conselleries.

A Cantàbria, el desplaçament del PSOE com a llista més votada s'ha produït mitjançant l'aliança del partit creat per Hormaechea arran del seu enfrontament amb la cúpula del PP, la Unió per al Progrés de Cantàbria (UPCA) i el propi PP, una aliança coherent per proximitat ideològica, però una mica desconcertant a la vista dels esdeveniments de la legislatura anterior.

En tots els casos en què no s'han pogut formar governs homogenis majoritaris, la presidència de la Cambra ha estat un element clau en la negociació de pactes. Així ha passat a Astúries i a Madrid, on IU ha accedit a la presidència del Parlament amb els vots del PSOE a canvi del seu suport en la investidura als candidats d'aquest darrer partit. El mateix ha passat en el cas de les coalicions formades a Aragó i a Canàries (PAR/PP i PSOE/AIC, respectivament), on totes dues forces regionalistes presideixen la Mesa de la Cambra.

El cas de Navarra es mereix una menció a part. Per a l'elecció de la mesa, el pacte PSOE/IU/EA, enfront d'UPN/PP, va resultar completament operatiu. Contràriament al criteri de HB, que aspirava a un lloc a la mesa per a cadascuna de les cinc forces amb representació parlamentària, l'aliança PSOE/IU/EA va servir per donar la presidència al PSOE, bo i descartant la participació de HB a la mesa i desbancant el candidat d'UPN, que es presentava a la reelecció.

Tot això suggereix algunes consideracions sobre el paper del president dels Parlaments autonòmics en el procés de formació de govern. Com he estudiat en un altre lloc, de les disset comunitats autònomes, no menys que dotze (totes, menys el País Basc, Astúries, Extremadura, Múrcia i València) confereixen al president de la cambra la potestat/obligació d'impulsar la investidura mitjançant la presentació de candidats. Si es podia establir algun paral·lelisme entre la funció del president del Parlament autonòmic i la que realitza el rei, ex article 99 de la Constitució, l'experiència d'aquests anys no permet d'avaluar aquesta hipòtesi.

La configuració de la presidència de la cambra autonòmica com una basa més negociable per la cúpula dels partits li impedeix en absolut d'erigir-se en instància neutral i converteix en substancialment irrellevant la intervenció del president del Parlament de cara a la formació de majories. En aquest sentit, crida altra vegada l'atenció el cas de Navarra. El fet que les successives rondes de consultes auspiciades pel president del Parlament hagin estat percebudes per les forces polítiques com un mer tràmit previ a l'aplicació de la investidura automàtica, i malgrat allò declarat pel Tribunal Constitucional a la seva Sentència 16/84, planteja dubtes fundats sobre la utilitat de les quatre votacions de cada candidatura, i sobre la del propi decurs dels dos mesos, des del fracàs de la primera d'elles, perquè resulti procedent l'aplicació de la clàusula de tancament. Potser estem davant d'un supòsit de conflicte entre la dinàmica resultant de l'aplicació d'un dels mecanismes racionalitzadors del siste-

ma parlamentari i l'interès general d'un Estat amb distribució territorial del poder polític.

Incloem a continuació les dades anunciades sobre resultats electorals, vots d'investidura, repartiment de llocs en les meses dels parlaments i composició dels governs autonòmics formats després de les eleccions del 26 de maig. Pel que fa a aquest darrer extrem, juntament al nombre de conselleries, que s'està mantenint constant entre un mínim de sis (cas d'Astúries) i un màxim d'onze (cas de Balears), especifiquem l'adscripció política dels consellers.

Aragó

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	247.485	40,28	30	44,77
PAR	151.485	24,73	17	25,37
PP	126.892	20,72	17	25,37
CAA-IU	41.367	6,71	3	4,47

Investidura d'Emilio Eiroa (PAR)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	—	30	—	—	30
PAR	17	—	—	—	17
Popular	17	—	—	—	17
CAA-IU	—	3	—	—	3
TOTAL	34	33	—	—	67

Mesa de la Cambra

President	PAR
Vice-pre. primer	PAR
Vice-pre. segon	PSOE
Secret. primer	PAR
Secret. segon	PSOE

Tipus de Govern

Coalició majoritària PAR/PP

Composició

8 consellers (4 PAR, 4 PP)

Astúries

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	218.193	40,87	21	46,66
PP	161.703	30,40	15	33,33
IU	78.982	14,87	6	13,33
CDS	35.884	6,82	2	4,44
PAS	14.569	2,74	1	2,22

Investidura de José Luis Rodríguez Vigil (PSOE)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	21	—	—	—	21
Popular	—	—	15*	—	15
Izq. Unida	5	—	—	1	6
Mixt	—	—	3	—	3
TOTAL	26	—	18	1	45

* El Reglament de l'Assemblea no contempla la possibilitat de vot negatiu en la investidura

Mesa de la Cambra

President	IU
Vice-pre. primer	PSOE
Vice-pre. segon	PP
Secret. primer	PSOE
Secret. segon	PP

Tipus de Govern

Homogeni quasi-majoritari PSOE

Composició

6 consellers (PSOE)

Balears

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
UM	160.512	47,33	31	52,54
PSOE	102.060	30,10	21	35,59
PSM	22.522	6,63	3	5,08
EEM	4.654	1,33	2	3,38
FIEF	2.468	0,70	1	1,69
UIM	8.429	2,55	1	1,69

Investidura de Gabriel Cañellas (PP)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
PP-UM	31	—	—	—	31
Socialista	—	21	—	—	21
PSM-EEM	—	5	—	—	5
Mixt	—	—	2	—	2
TOTAL	31	26	2	—	59

Mesa de la Cambra

President	PP-UM
Vice-pre. primer	PP-UM
Vice-pre. segon	PSOE
Secret. primer	PP-UM
Secret. segon	PSOE

Tipus de Govern

Homogeni majoritari PP-UM

Composició

1 vice-president (UM)
 11 consellers (9 PP, 2 UM)

Canàries

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	229.692	33,08	23	38,33
AIC	157.859	22,65	16	26,66
CDS	100.197	14,31	7	11,66
PP	89.251	12,78	6	10,00
ICAN	85.015	12,26	5	8,33
AM	4.906	0,71	2	3,33
AHI	1.485	0,21	1	1,66

Investidura de Jerónimo Saavedra (PSOE)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	23	—	—	—	23
AIC	16	—	—	—	16
CDS	—	6	—	1	7
PP	—	6	—	—	6
ICAN	—	5	—	—	5
Mixt	1	—	2	—	3
TOTAL	40	17	2	1	60

Mesa de la Cambra

President	AIC
Vice-pre. primer	PSOE
Vice-pre. segon	CDS
Secret. primer	PSOE
Secret. segon	PP

Tipus de Govern

Coalició majoritària PSOE/AIC

*Composició*1 vice-president (AIC)
9 consellers (5 AIC, 4 PSOE)

Cantàbria

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	102.958	34,70	16	41,02
UPCA	99.194	33,63	15	38,46
PP	42.714	14,48	6	15,38
PRC	18.789	6,38	2	5,12

Investidura de Juan Hormaechea (UPCA)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	—	16	—	—	16
Pop.-UPCA	21	—	—	—	21
Regionalista	—	2	—	—	2
TOTAL	21	18	—	—	39

Mesa de la Cambra

President	PP
Vice-pre. primer	UPCA
Vice-pre. segon	PSOE
Secret. primer	PP
Secret. segon	PSOE

Tipus de Govern

Coalicció majoritària UPCA/PP

*Composició*1 vice-president (UPCA)
8 consellers (4 UPCA, 4 PP)*

* Amb posterioritat a la formació del Govern, el president, el vice-president i els consellers de l'UPCA s'han integrat formalment al PP.

Castella-la Manxa

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	489.876	52,17	27	57,44
PP	336.876	35,91	19	40,42
IU	57.967	6,16	1	2,12

Investidura de José Bono (PSOE)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	27	—	—	—	27
Popular	—	19	—	—	19
Mixt	—	—	1	—	1
TOTAL	27	19	1	—	47

Mesa de la Cambra

President	PSOE
Vice-pre. primer	PSOE
Vice-pre. segon	PP
Secret. primer	PSOE
Secret. segon	PP

Tipus de Govern

Homogeni majoritari PSOE

Composició

9 consellers (PSOE)

Castella i Lleó

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escos</i>	<i>% esc.</i>
PP	602.773	43,57	43	51,19
PSOE	504.709	36,40	35	41,66
CDS	112.821	8,16	5	5,95
IU	74.197	5,36	1	1,19

Investidura de Juan José Lucas (PP)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Popular	43	—	—	—	43
Socialista	—	34	—	1	35
CDS	—	4	—	1	5
Mixt	—	1	—	—	1
TOTAL	43	39	—	2	84

Mesa de la Cambra

President	PP
Vice-pre. primer	PP
Vice-pre. segon	PSOE
Secret. primer	PP
Secret. segon	PSOE

Tipus de Govern

Homogeni majoritari PP

Composició

7 consellers (PP)

Extremadura

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	314.384	54,15	39	60,00
PP	155.485	26,76	19	29,23
IU	41.290	7,13	4	6,15
CDS	33.291	5,75	3	4,61

Investidura de Juan Carlos Rodríguez Ibarra (PSOE)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	39	—	—	—	39
Popular	—	19	—	—	19
Mixt	—	4	—	3	7
TOTAL	39	23	—	3	65

Mesa de la Cambra

President	PSOE
Vice-pre. primer	PSOE
Vice-pre. segon	PP
Secret. primer	PSOE
Secret. segon	PP

Tipus de Govern

Homogeni majoritari PSOE

Composició

7 consellers (PSOE)

La Rioja

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	60.483	42,34	16	48,48
PP	59.876	41,69	15	45,45
PR	7.731	5,37	2	6,06

Investidura de José Ignacio Pérez Sáenz (PSOE)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	16	—	—	—	16
Popular	—	15	—	—	15
Riojano	2	—	—	—	2
TOTAL	18	15	—	—	33

Mesa de la Cambra

President	PSOE
Vice-pre. primer	PR
Vice-pre. segon	PP
Secret. primer	PSOE
Secret. segon	PP

Tipus de Govern

Coalició majoritària PSOE/PR

Composició

1 vice-president (PR)
8 consellers (6 PSOE, 2 PR)

Madrid

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PP	956.865	42,62	47	46,33
PSOE	820.510	36,56	41	40,59
IU	270.558	12,04	13	12,87

Investidura de Joaquín Leguina (PSOE)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Popular	—	47	—	—	47
Socialista	41	—	—	—	41
Izq. Unida	13	—	—	—	13
TOTAL	54	47	—	—	101

Mesa de la Cambra

President	IU
Vice-pre. primer	PP
Vice-pre. segon	PSOE
Vice-pre. tercer	IU
Secret. primer	PSOE
Secret. segon	PP

Tipus de Govern

Homogeni minoritari PSOE

Composició

9 consellers (PSOE)

Múrcia

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	234.421	45,24	24	53,23
PP	173.491	33,54	17	37,77
IU	52.863	10,21	4	8,88

Investidura de Carlos Collado (PSOE)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	24	—	—	—	24
Popular	—	17	—	—	17
Izq. Unida	—	—	3	1	4
TOTAL	24	17	3	1	45

Mesa de la Cambra

President	PSOE
Vice-pre. primer	PSOE
Vice-pre. segon	PP
Secret. primer	PSOE
Secret. segon	PP

Tipus de Govern

Homogeni majoritari PSOE

Composició

8 consellers (PSOE)

Navarra

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
UPN-PP	96.005	34,96	20	40,00
PSOE	91.645	33,35	19	38,00
HB	30.762	11,21	6	12,00
EA	15.710	5,53	3	6,00
IU	11.167	4,06	2	4,00

Investidura de Juan Cruz Alli (UPN). Primera, segona, tercera i quarta votacions

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
UPN-PP	20	—	—	—	20
Socialista	—	19	—	—	19
HB	—	6	—	—	6
EA	—	3	—	—	3
Mixt	—	2	—	—	2
TOTAL	20	30	—	—	50

Mesa de la Cambra

President	PSOE
Vice-pre. primer	EA
Vice-pre. segon	UPN
Secret. primer	IU
Secret. segon	UPN

Tipus de Govern

Homogeni minoritari UPN/PP

Composició

8 consellers (5 UPN, 3 indep.)

València

<i>Partits</i>	<i>vots</i>	<i>% vot</i>	<i>escons</i>	<i>% esc.</i>
PSOE	860.429	42,82	45	50,56
PP	558.617	27,87	31	34,83
UV	208.126	10,37	7	7,86
IU-UPV	151.242	7,53	6	6,74

Investidura de Joan Lerma (PSOE)

<i>Grups parl.</i>	<i>sí</i>	<i>no</i>	<i>abstencions</i>	<i>absents</i>	<i>total</i>
Socialista	45	—	—	—	45
Popular	—	31	—	—	31
Nacion. UV	—	7	—	—	7
MIU-UPV	—	6	—	—	6
TOTAL	45	44	—	—	89

Mesa de la Cambra

President	PSOE
Vice-pre. primer	PSOE
Vice-pre. segon	PP
Secret. primer	PSOE

Tipus de Govern

Homogeni majoritari PSOE

Composició

9 consellers (PSOE)